

Συμπεράσματα από την αθώωση του Κώστα Πλεύρη

Η δικαίωση ενός ναζιστή

Μετά μια εξαντλητική διαδικασία που διήρκεσε τέσσερις συνεδριάσεις, το Πενταμελές Εφετείο της Αθήνας κήρυξε αθώο την περασμένη Παρασκευή τον Κωνσταντίνο Πλεύρη από την κατηγορία ότι παραβίασε τον αντιρατσιστικό νόμο 927/79. Ανατράπηκε έτσι η πρωτόδικη καταδίκη του σε 14 μήνες φυλάκιση με αναστολή που του είχε επιβληθεί για το περιεχόμενο του βιβλίου του «Οι Εβραίοι, όλη η αλήθεια».

Γράφει ο «ΙΟΣ»

Ο νόμος 927/79 έχει εφαρμοστεί ελάχιστα φορές τα τριάντα χρόνια που ισχύει, και βέβαια μια απόφαση ανώτερου δικαστηρίου, όπως το συγκεκριμένο που δίκασε την υπόθεση, αποτελεί σοβαρό στοιχείο της νομολογίας που μόλις τώρα αρχίζει να διαμορφώνεται. Παρά το γεγονός ότι δεν γνωρίζουμε το ακριβές σκεπτικό της απόφασης, από την αγόρευση της εισαγγελέως και από το περιεχόμενο των θέσεων του ενός (1) εφέτη που μειοψήφησε, συμπεραίνουμε ότι η απαλλαγή του κ. Πλεύρη δεν στηρίχτηκε σε (ακραία έστω) ερμηνεία της ελευθερίας της έκφρασης ούτε έγινε χρήση κάποιων νομικών προβλημάτων της πρωτόδικης καταδικαστικής απόφασης ώστε να εκδοθεί η απαλλακτική επιτηρησία.

Απ' ό,τι φαίνεται, η απόφαση αποδέχτηκε πλήρως τους ισχυρισμούς του Πλεύρη, ότι δηλαδή όσα καταλογίζει στους Εβραίους από κτίσιους κόσμο με το βιβλίο του δεν αναφέρονται σ' αυτούς «εκ μόνου του λόγου της φυλετικής ή εθνικής καταγωγής τους ή του θρησκευόμενός τους». Η ελληνική Δικαιοσύνη έκρινε ότι δεν προτρέπουν σε ρατσιστική διάκριση ή βία, ούτε καν προσβάλλουν (όπως απαιτεί ο αντιρατσιστικός νόμος) φράσεις όπως:

- «Ετσι θέλουν οι Εβραίοι, διότι μόνον έτσι καταλαβαίνουν: εντός 24 ωρών και εκτελεστικό απόσπασμα».
- «Εβραίοι και άνθρωποι είναι έννοιες αντιφατικές, δηλαδή η μία αποκλείει την άλλη».
- «Η όλη των εγκληματική συμπεριφορά δικαιολογεί τις πράξεις των Ναζί εναντίον των και κάτι περισσότερο. Τας δικαιώνει».
- «Η ιστορία της ανθρωπότητας θα καταλογίσει στον Αδόλφο Χίτλερ τα εξής: Δεν απήλλαξε, ενώ ηδύνατο την Ευρώπη από τους Εβραίους».
- «Τους καταφρονούμε δια την ηθικήν των, δια την θρησκείαν των, δια τας πράξεις των, που όλα μαζί αποδεικνύουν ότι είναι υπάνθρωποι».

Θα μπορούσαμε να παραθέσουμε δεκάδες παρόμοιες φράσεις. Δεν έχει νόημα.

Το συμπέρασμα είναι ότι καλά θα κάνει η ελληνική Βουλή να καταργήσει αυτό τον «περιττό» νόμο, όπως επιθυμεί διακαώς ο υιός Πλεύρης και οι συναγωνιστές του στη δεξιά πτέρυγα της ακροδεξιάς. Διότι την ευθύνη για το φιάσκο δεν την έχει η Δικαιοσύνη ή η συγκεκριμένη σύνθεση του Εφετείου. Η Πολιτεία έχει εξαρχηθεί αφήσει αυτό τον νόμο στα αζήτητα. Ακόμα και η αλλαγή της δίωξης σε αυτεπάγγελτη -ενώ στην αρχική μορφή του νόμου απαιτούνταν έγκληση- τελικά οδήγησε σε μεγαλύτερη δυσκολία εφαρμογής του. Στηριγμένο στην αυτεπάγγελτη δίωξη, το δι-

Διεθνής διασυρμός για την αθώωση

Νέος διασυρμός της Ελλάδας και της Δικαιοσύνης της μετά την αθώωση από ελληνικό δικαστήριο του Κωνσταντίνου Πλεύρη. Η υπόθεση αυτή παίρνει διεθνείς διαστάσεις και ήδη υπάρχουν τα πρώτα δημοσιεύματα στον γερμανικό Τύπο. Η κθεσινή «Ζιντσίταε Τσάιπουνγκ» του Μόναχου δημοσιεύει καυστικό για την Ελλάδα άρθρο γνώμης της δημοσιογράφου Κριστίνε Σλέιτερ, με τίτλο «Ο θρίαμβος ενός ρατσιστή» και υπότιτλο «Αθώωση του Πλεύρη, του Έλληνα αρνητή του Ολοκαυτώματος». Στο δημοσίευμα αναφέρεται ότι το Κεντρικό Ισραηλινό Συμβούλιο Ελλάδας εκφράζει «την ανησυχία και την απογοήτευσή του». Κάτι που θα πρέπει να είναι μάλλον μία διπλωματική διατύπωση. Όπως γράφει, «οι Εβραίοι που ζουν στην Ελλάδα είναι σκαρισμένοι και οργισμένοι για την απόφαση του Εφετείου Αθηνών, που την περασμένη Παρασκευή απόλασε τον Κωνσταντίνο Πλεύρη από την κατηγορία "της υποκίνησης ρατσιστικού μίσους"». **Π. ΒΑΛ.**

καστήριο αποκλείει την παρουσία πολιτικής αγωγής, στερεί δηλαδή τη δυνατότητα να συμμετέχουν ως αντίδοκοι οι εκπρόσωποι των θυμάτων ρατσιστικής αντιμετώπισης. Αλλά μ' αυτό τον τρόπο δεν αναπτύσσεται ο αντίλογος στον προπαγανδιστικό ρατσιστικό μονόλογο (βλ. «Ρατσισμός, εγκλημα και δημοκρατία», Ιός, 23/11/08).

Χαρακτηριστικό παράδειγμα: στο τέλος της απολογίας του κατηγορουμένου, ο εφέτης που τελικά μειοψήφησε υπέρ της ενοχής ρώτησε τον κ. Πλεύρη αν γνώριζε τον νόμο 927/79 πριν συγγράψει το βιβλίο. Εκείνος με απόλυτο τρόπο απάντησε αρνητικά. Από κοντά και ο βουλευτής Θάνος Πλεύρης, ο οποίος επέμενε ότι «τον έψαχναν τον νόμο», μετά το βιβλίο. Στο ζήτημα επανήλθε αναλυτικά με την αγόρευση του ο Πλεύρης υιός: «Πραγματικά δεν τον γνώριζαμε τον νόμο. Και θυμάμαι [σ.σ. όταν ασκήθηκε η δίωξη με βάση τον 927/79] ότι τον ψάχναμε στο site του Δικηγορικού Συλλόγου. Οτι υπάρχει τέτοιος νόμος δεν το γνωρίζαμε».

Κατηγορούμενος και (βουλευτής) συνηγορος κορόιδευαν μ' αυτό τον τρόπο το δικαστήριο. Είναι βέβαια δικαίωμα του κατηγορουμένου να λέει ακόμα και ψέματα για να ελαφρύνει τη θέση του. Αλλά υποτίθεται ότι όλοι οι παράγοντες της δίκης είχαν ελέγξει το περιεχόμενο του βιβλίου. Και εκεί μέσα, στις σελίδες 1294-6, περιλαμβάνεται όλος ο νόμος 927/79 και σχολιάζονται αναλυτικά ακόμα και οι μετέπειτα προσηρμένες του.

Πλεύρης πατήρ και υιός γνώριζαν δηλαδή πολύ καλά το περιεχόμενο του νόμου και ψεύδονταν συνειδητά μπροστά στους δικαστές. Αν υπήρχε πολιτική αγωγή -δηλαδή νομικός και ουσιαστικός αντίλογος- δεν θα περνούσε αδιαμαρτύρητα αυτή η εξαπάτηση.

Αλλά όλη η δίκη ήταν ένα πραγματικό ρεσιτάλ ναζιστικής προπαγάνδας από τον κατηγορούμενο, ο οποίος κατάφερε σε πολλά σημεία να μεταστραφεί η έρευνα του δικαστηρίου στα πολιτικά φρονήματα των μαρτύρων κατηγορίας και στο μέτρο εθνοκφορούσης τους. Με μεγάλη επιμονή ρωτούσε ο ίδιος αλλά και η πρόεδρος τους εκπροσώπους του Κεντρικού Ισραηλινικού Συμβουλίου (ΚΙΣ) για τις θέσεις τους π.χ. στο Μακεδονικό! Και το δικαστήριο αναρωτιόταν αν είχαν υποβάλει παρόμοιες μηνυτήριες αναφορές και για βιβλία που δεν συμβαδίζουν με την εθνική γραμμή στο Μακεδονικό, λες και ο αντιρατσιστικός νόμος έχει θεοπιστεί για να περνά την εκάστοτε γραμμή του το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών. Όσο για τους μάρτυρες κατηγορίας, που εκπροσωπούσαν το ΚΙΣ, την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι, βρέθηκαν υποχρεωμένοι να αμύνονται απέναντι σε επιθέσεις που απλά επιβεβαίωναν το αληθές της κατηγορίας. Σε μια αποκαλυπτική γλωσσική παραδρομή, ο Πλεύρης υιός αποκάλυψε «κατηγορούμενους» τους μάρτυρες κατηγορίας, τουλάχιστον δύο φορές κατά την αγόρευση του.

Έχουμε ξαναγράψει ότι η ιστορία του πατρός Πλεύρη είναι γνωστή και δεν θα είχε ιδιαίτερη σημασία το βιβλίο του αν δεν είχε μετατραπεί σε ένα είδος πολιτικού ευαγγελίου του ΛΑΟΣ, χάρη στην προβολή από τον Αδωνι Γεωργιάδη και τις ιστοσελίδες της νεολαίας του κόμματος του κ. Καρατζαφέρη. Και βέβαια δεν είναι άσχετη η κυκλοφορία του βιβλίου με την υιοθέτηση από τον κ. Καρατζαφέρη του πιο ανατριχιαστικού αντισημιτικού λόγου, σύμφωνα με τον οποίο «ο Εβραίος μυρίζει αίμα» («Α1», 3/1/09).

Το πολιτικό πρόβλημα που προκύπτει από τη δικαστική δικαίωση των Πλεύρη-Καρατζαφέρη είναι ότι η ελληνική Πολιτεία εμφανίζεται ανακόλουθη: σε όλα τα διεθνή φόρα η κυβέρνηση παρουσιάζει τον νόμο 927/79 ως αντίδοτο στα κρούσματα αντισημιτισμού και χρησιμοποιεί την πρωτόδικη καταδίκη του Πλεύρη για να πείσει ότι ο νόμος εφαρμόζεται! Αναφέρουμε λ.χ., την έκθεση της Ελλάδας στο αρμόδιο όργανο του ΟΗΕ, δηλαδή την Επιτροπή για την Εξάλειψη όλων των Μορφών Φυλετικών Διακρίσεων (UN CERD, 3/4/08, παρ. 133), την πολυσυζητημένη έκθεση Μακντούγκαλ (παρ. 37), τις εκθέσεις προς την Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά του Ρατσισμού και της Μισαλλοδοξίας (ECRI).

Αλλά η υπόθεση (θα έπρεπε να) αφορά κυρίως την κοινωνία. Η προβολή απ' τη δικαίωση του βιβλίου δεν στρέφεται μόνον εναντίον των λίγων χιλιάδων Ελλήνων Εβραίων. Στρέφεται κυρίως κατά της μνήμης των δεκάδων χιλιάδων Εβραίων της Ελλάδας που εξοντώθηκαν από τους ομοειδέτες του κ. Πλεύρη στα μαρτυρικά στρατόπεδα θανάτου. Αν σε μια χώρα της Ευρώπης δεν θα 'πρεπε να υπάρχει ούτε ως κακή ανάμνηση ο αντισημιτισμός αυτή, είναι η Ελλάδα, γιατί εδώ είναι που σε αναλογία πληθυσμού θρηνούμε τα περισσότερα θύματα απ' τις προπολεμικές εβραϊκές κοινότητες. Η προβολή στρέφεται, τελικά, ενάντια στη νοημοσύνη και την ευαισθησία κάθε δημοκρατικού πολίτη.